

ΝΙΚΟΛ-ΑΝΝΑ ΜΑΝΙΑΤΗ

Η ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ 250.000 ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

Εξ Εξήντα Βήματα

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Εξήντα Βήματα**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Νικόλ-Άννα Μανιάττ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Μπανούση

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα, Ραλλού Ρουχωτά

© Νικόλ-Άννα Μανιάττ, 2019

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Danielle Skinner/Arcangel, WIN-Initiative, Matilda Delves, Rosanne Olson/Getty Images

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2019

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Ιούνιο 2019, 8.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2907-6

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2908-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΝΙΚΟΛ-ANNA ΜΑΝΙΑΤΗ

Εξήντα
βήματα

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Από τις Εκδόσεις ΩΚΕΑΝΙΔΑ κυκλοφορούν:

Οι μούσες της σιωπής, 2008

Όταν κλαίνε τ' αστέρια, 2009

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

Κομμένα λουλούδια, 2011

Αόρατος δεσμός, 2012

Ο ύπνος των χιλίων ημερών, 2013

Πίσω απ' τον καθρέφτη, 2014

Έκπτωτος άγγελος, 2015

Και η ελπίδα γύρισε ξανά, 2015

Οι σιωπές της ενοχής, 2016

Το τίμημα, 2017

Ολέθριο πάθος, 2018

Η κόρη του φεγγαριού, 2019

Στη Ναταλία, τον γλυκύτερο θησαυρό της ζωής μου!

*Ένα μεγάλο ευχαριστώ στη δικηγόρο Μαρουσώ Παυλάκη
για τις πολύτιμες πληροφορίες και διευκρινίσεις της.*

1

Αύγουστος 2018

Ο θόρυβος, οι φωνές, τα βιαστικά βήματα στον διάδρομο έφταναν αγνά στα αυτιά του. Ήταν ένα αδιάκοπο μουρμουρητό, ένα συνονθύλευμα ήχων που τον συνόδευε ατέλειωτα μερόνυχτα ακατάπαυστα. Τώρα, μετά από τριάντα μήνες υπομένοντας τον επίμονο βομβαρδισμό του, είχε μάθει πια να τον κλείνει απέξω. Όχι ολοκληρωτικά, έπρεπε να του θυμίζει το πού βρισκόταν, μα σαν υπόκρουση, για να συνοδεύει τις άγριες σκέψεις και τα σενάρια εκδίκησης που στριφογύριζαν στο μυαλό του.

Είχε έρθει επιτέλους η πολυαναμενόμενη στιγμή. Σε λίγο θα αντιμετώπιζε την επιτροπή.

Τριάντα μήνες εδώ μέσα! Είκοσι επτά από τους οποίους θυμόταν την κάθε βασανιστική στιγμή, την κάθε λέξη που του πετούσαν, το κάθε βλέμμα δυσπιστίας και κοροϊδίας. Το κάθε εξευτελιστικό λεπτό όταν τον άρπαζαν δυνατά χέρια και τον καθήλωναν, χώνοντας τη βελόνα με το ηρεμιστικό στο μπράτσο του. Το αποχαυνωτικό αίσθημα απραξίας που τον τύλιγε σαν το φάρμακο ενεργούσε και το κενό βλέμμα που συνόδευε την κάθε άβουλη κίνησή του μετά.

Δεν ήθελε να τα ξαναζήσει αυτά, έπρεπε να βγει από δω μέσα. Η μοναδική ευκαιρία που είχε πριν από είκοσι επτά μήνες, όταν ξαναβρήκε τον εαυτό του ξαφνικά, πέταξε γιατί κανείς δεν τον πίστεψε. Ούτε η αστυνομία, που μετά τις έρευνες για να αποδείξει την αλήθεια στα όσα ισχυρίστηκε είχε καταλήξει σε αδιέξοδο. Αποκυήματα και εμμονές μιας νοσηρής φαντασίας, απεφάνθησαν, και πιθανώς επικίνδυνος για τον άνθρωπο που κατηγορούσε. Είχε αντιδράσει –δικαιολογημένα– με βίαιο τρόπο.

Παρέμεινε έγκλειστος εδώ μέσα για ασφάλεια, λαμβάνοντας φαρμακευτική αγωγή. Και η μόνη διέξοδος πια ήταν να αποδείξει ότι θεραπεύτηκε από τις εμμονές του, από τις παράλογες φαντασιώσεις που επέμενε να φωνάζει ότι έζησε, να παραδεχτεί πως ό,τι είχε πει και ισχυριζόταν πως συνέβη ήταν όλα στο μυαλό του.

Και χωρίς να είναι υπό την επήρεια ηρεμιστικών.

Μετά θα ήταν ελεύθερος να κινηθεί, να καταστρώσει σχέδια, να εκδικηθεί.

Να πάρει πίσω τη ζωή του!

2

Αρχές Νοεμβρίου 2015
Νέα Πεντέλη

Η Κλειώ, ο Φάνης και η μητέρα της νέας κοπέλας, η κυρία Ελένη, είχαν μόλις τελειώσει το μεσημεριανό τους φαγητό. Ο Φάνης θα προτιμούσε να αποσυρθεί για να «οριζοντιωθεί», όπως αποκαλούσε τον υπνάκο που έπαιρνε πάντα μετά το γεύμα, αλλά σήμερα η γυναίκα του δούλευε το απόγευμα και δε θα είχαν την ευκαιρία να απολαύσουν τον καφέ τους μαζί όταν θα ξυπνούσε. Ρίχνοντας ένα παραπονεμένο βλέμμα προς τη μεριά της εσωτερικής ξύλινης σκάλας που οδηγούσε στα υπνοδωμάτια, άφησε έναν μικρό στεναγμό και πήρε το ποτήρι με το υπόλοιπο κρασί. Η Κλειώ έψησε τον καφέ της, θα τον έπινε όπως πάντα στο μπαλκόνι της κουζίνας μαζί του, απολαμβάνοντας το μουρμουρητό του νερού και τα κοάσματα των βατραχιών που ανέβαιναν από το ρέμα, κάτω από το κατηφορικό κομμάτι του κήπου τους. Ήταν μια απόλαυση που αποζητούσε κάθε ελεύθερη ώρα της, ειδικά όταν ο καιρός το επέτρεπε. Και φέτος το φθινόπωρο δε βιαζόταν καθόλου να εισβάλει.

Το σπίτι της, χτισμένο με περίσσια αγάπη και πολλές

θυσίες από τον πατέρα της σε μια εποχή που τα σπίτια ήταν λιγοστά στην περιοχή της Νέας Πεντέλης, πάνω στην ανηφοριά, έδινε από την είσοδο στον δρόμο την απατηλή εντύπωση ότι ήταν ισόγειο. Στην πραγματικότητα, μόνο η μπροστινή πλευρά του ήταν στο επίπεδο του δρόμου, η πίσω κρεμόταν σχεδόν πάνω από το ρέμα Πουλημένου και από την κουζίνα της έβλεπε όλο τον λόφο να ξετυλίγεται μπροστά της, με το ατέλειωτο πράσινο ελεύθερο από οικοδομές και το γαλάζιο του αττικού ουρανού να σκεπάζει ηγεμονικά όσα δεν έφτανε ανθρώπινο χέρι να καταστρέψει. Η θέα κάποτε ήταν συγκλονιστικά όμορφη, όταν τα δέντρα θέριευαν και συναγωνίζονταν ποιο θα αγγίξει τον θόλο του ουρανού, μα το 1998 η πυρκαγιά που ξέσπασε σε διάφορα σημεία ταυτόχρονα και αποδεδειγμένα από ανθρώπινο χέρι τα σώριασε απανθρακωμένα στο έδαφος, μια τραγική ανάμνηση του μεγαλείου τους. Πού και πού μερικοί καμένοι κορμοί ύψωναν τα απανθρακωμένα απομεινάρια τους πάνω από τη βλάστηση, που πάλευε να επικρατήσει, απελπισμένη υπόμνηση της ανθρώπινης αναληθσίας και απληστίας.

Τώρα, δεκαεπτά χρόνια αργότερα, η φύση προσπαθούσε να συνέλθει. Τα δέντρα, μικρά ακόμα ούτε δυόμισι μέτρα, θύμιζαν ελάχιστα την αλλοτινή μεγαλοπρέπεια του δάσους και το γρασίδι, οι θάμνοι και τα σκίνα κάλυπταν επιμελώς τα αποκαΐδια. Και στο ρέμα κοντά, τα δέντρα και η βλάστηση που είχαν γλιτώσει από τη λαίλαπα της φωτιάς πρόσφεραν καταφύγιο σε πουλιά και μικρά ζώα. Το νερό έτρεχε γάργαρο και κελαρυστό και ο ήχος του καθώς χτυπούσε στις στρογγυλεμένες από τον καιρό πέτρες του

ήταν η μουσική της φύσης, συνοδευόμενη από το κελάρδισμα των πουλιών, το μονότονο τραγούδι των τζιτζικιών το καλοκαίρι, το βραχνό κόασμα των βατραχιών και το μελωδικό κάλεσμα των γρύλων τα βράδια.

Από την κουζίνα η μαρμάρινη σκάλα κατέβαινε σε μια μικρή αυλή και στο διαμέρισμα της μητέρας της, εντελώς αθέατο από τον δρόμο, αφού η πίσω πλευρά του ήταν χωμένη στον λόφο και το σαλόνι με την κουζίνα έβλεπαν στο ρέμα και στον λόφο. Η μαρμάρινη σκάλα κατέβαινε άλλο ένα επίπεδο και κατέληγε σε ένα μεγάλο πλάτωμα, σκεπασμένο από το πλούσιο κλίμα, όπου δέσποζε ο χτιστός φούρνος που ο ίδιος ο πατέρας της είχε φτιάξει με τα χέρια του, τα οπωροφόρα δέντρα και στη μια γωνιά ο λαχανόκηπος. Η δροσιά του νερού και οι ήχοι από το ρέμα σε αυτό το σημείο ήταν τόσο κοντά τους, που νόμιζαν πως αν άπλωναν τα πόδια, θα βρέχονταν από το γάργαρο νερό. Με δυο ξαπλώστρες και ένα ράντσο, απαραίτητο για τον Φάνη, έβρισκαν μέσα στον καύσωνα του καλοκαιριού την πολυπόθητη δροσιά και την αίσθηση της εξοχής που απεγνωσμένα αποζητούσαν οι κάτοικοι της πόλης. Στην ουσία, όμως, πολύ κατηφορικά αλλά προσεγμένα δεντροφυτεμένη, η αυλή κατέβαινε μερικά μέτρα ακόμη αγγίζοντας την όχθη του ρέματος, όπου ο προσεκτικός Φάνης είχε περιφράξει με σύρμα, εμποδίζοντας οποιαδήποτε πρόσβαση ζωντανού πλάσματος από το ρέμα, πιο πολύ για καμιά αλεπού παρά ανθρώπινο πόδι.

Αυτή την εικόνα, αυτούς τους ήχους δεν έχανε ευκαιρία η Κλειώ να τους απολαύσει οποιαδήποτε ώρα της μέρας από το μπαλκόνι της κουζίνας, περιφρονώντας τη με-

γάλη βεράντα στην πρόσοψη του σπιτιού. Και συνήθως το έκανε με τον άντρα της το απογευματάκι, αφού ξυπνούσε από τον πατροπαράδοτο μεσημεριανό του υπνάκο. Όμως μέρες σαν τη σημερινή, που η ίδια δούλευε το απόγευμα, τον παρότρυνε να μοιραστεί αυτή την απόλαυση μαζί της μετά το μεσημεριανό, πριν αποσυρθεί για την αγαπημένη του συνήθεια.

Τα μάτια του Φάνη με δυσκολία παρέμεναν ανοιχτά και απαντούσε μονολεκτικά στις ερωτήσεις της Κλειούς, που έπινε απολαμβάνοντας γουλιά-γουλιά τον καφέ της ενώ το μάτι της πλανιόταν στα δέντρα του κήπου. Στη μεγάλη συκιά είδε με καημό τα ώριμα φρούτα που παρέμεναν, πολύ ψηλά για να τα φτάσουν ακόμα και με σκάλα. Άκουσε τις μέλισσες που ζουζούνιζαν προσπαθώντας να ρουφήξουν λίγο από το γλυκό μέλι που γλιστρούσε από την άκρη των σκασμένων σύκων. Δίπλα της η βερικοκιά είχε από βδομάδες προσφέρει τους καρπούς της και τα φύλλα της είχαν αρχίσει να κιτρινίζουν ελαφρά. Η κυρία Ελένη είχε κιόλας αρκετά βάζα με μαρμελάδα στα ράφια της.

Και ξαφνικά το αυτί της Κλειούς συνέλαβε έναν ήχο παράταιρο, ασυνήθιστο. Σκούντησε με το χέρι τον Φάνη, που τινάχτηκε ξαφνιασμένος και του ένευσε να μη μιλήσει. Αφουγκράστηκε για λίγα δευτερόλεπτα, μα ο ήχος δεν ακούστηκε ξανά. Ο Φάνης σηκώθηκε μπαφιασμένος, έτοιμος να σωριαστεί στον καναπέ, δεν άντεχε ούτε τη σκάλα να ανέβει για να πάει στο κρεβάτι του, και μπήκε τρεκλίζοντας από τη νύστα στο σαλόνι. Η Κλειώ έμεινε να αφουγκράζεται. Και ξαφνικά το άκουσε πάλι. Ένα περίεργο σούρσιμο, που αυτή τη φορά συνοδεύτηκε από έναν ελα-

φρύ αναστεναγμό. Τέντωσε λίγο τρομαγμένη τον σβέρκο, πασκίζοντας να διακρίνει μέσα από την πυκνή φυλλωσιά των δέντρων την άκρη του ρέματος, μα δεν ξεχώρισε τίποτα. Δειλά, προσεκτικά, κατέβηκε τη μαρμάρινη σκάλα μέχρι την αυλή και προσπαθώντας να γίνει αόρατη, απότολμησε πίσω από τον χοντρό κορμό της συκιάς μια ματιά. Δεν είδε τίποτα, όχι μέσα στον κήπο τους. Το βλέμμα της γλίστρησε κάτω από την κατηφοριά και έφτασε στην περιφραγμένη όχθη.

Και τον είδε! Έναν άντρα βρόμικο, με σκισμένα ρούχα και γένια που κάλυπταν το αποστεωμένο του πρόσωπο, να είναι γαντζωμένος στον συρμάτινο φράχτη, προσπαθώντας να μείνει όρθιος στις γλιστερές πέτρες του ρέματος. Έμοιαζε φοβισμένος και απελπισμένος περισσότερο παρά επικίνδυνος, όμως εκείνη την ώρα η Κλειώ δεν το ξεχώρισε. Τρόμαξε. Όρμησε στη σκάλα και μπήκε αλαφιασμένη στο σπίτι, ταρακουνώντας άτσαλα τον μισοκοιμισμένο Φάνη, που τινάχτηκε τρομαγμένος.

«Κάποιος είναι στον κήπο, τρέχα!»

«Ποιον κήπο; Ποιος είναι;» ρώτησε χωρίς ακόμα να καταλαβαίνει τι γινόταν γύρω του.

«Κάτω στο ρέμα. Κάποιος προσπαθεί να μπει στην αυλή μας. Φώναξε την αστυνομία».

«Στάσου, βρε κοπέλα μου, μπορεί να είναι κάποιος που κατέβηκε για βόλτα και δεν βρίσκει από πού να βγει. Μην κάνεις έτσι και με κοψοχόλιασες».

«Έλα έξω, να τον δεις μόνος σου. Είναι επικίνδυνος σου λέω».

Ο Φάνης, που ο ύπνος του έγινε άπιαστο όνειρο, φόρε-

σε βιαστικά τα παπούτσια και ακολούθησε τη γυναίκα του κάτω στην αυλή.

«Να, εκεί. Τον βλέπεις; Σου μοιάζει να βγήκε βόλτα;» του είπε ψιθυριστά η Κλειώ.

«Κακομοίρης μοιάζει. Μπορεί και να τον ψάχνει η αστυνομία. Τι κάνει;»

«Κούρνιασε κάτω από τα φυλλώματα, δεν τον βλέπω, μόνο τα πόδια του κρέμονται. Και βογκάει, τον ακούς;»

«Όχι, μα δεν αλλάζει τίποτα». Ο Φάνης άλλαξε τακτική ξαφνικά και έγινε προστατευτικός. «Το διπλανό σπίτι δεν έχει περίφραξη. Μπορεί να τρυπήσει κάνοντας λίγα βήματα ακόμα... και ο Θεός ξέρει τι θα προκαλέσει. Πάω να πάρω τηλέφωνο».

«Μα... αν είναι χτυπημένος; Να καλέσουμε καλύτερα ασθενοφόρο; Αν κάποιος του επιτέθηκε και τον λήστεψε;»

«Και μετά τον πέταξε στο ρέμα; Πολλά βιβλία διαβάζεις, Κλειώ. Θα χτυπούσε κάποια πόρτα, δε θα περιπλανιόταν στην ερημιά του ρέματος. Πιο πάνω είναι τα λατομεία, κάποιον θα έβρισκε να τον βοηθήσει. Όχι, ύποπτος μου φαίνεται και επικίνδυνος. Πάω να πάρω τηλέφωνο πριν χωθεί στο διπλανό σπίτι. Έλα μαζί μου και κλείσε την πόρτα της κουζίνας».

«Θα πω στη μάνα μου να κλειδώσει και αυτή, ή καλύτερα να ανέβει πάνω μαζί μας».

Η αστυνομία έφτασε σε δεκαπέντε λεπτά. Ο Φάνης τους κατέβασε στην αυλή και τους έδειξε το σημείο όπου ξεχώριζαν ακόμα τα πόδια του άντρα, δεν είχε μετακινηθεί καθόλου από τη στιγμή που κρύφτηκε κάτω από τα φυλλώματα. Είδαν την περίφραξη και κατάλαβαν πως για να τον

φτάσουν έπρεπε να μπουν από τον κήπο του διπλανού σπιτιού. Χτύπησαν επιτακτικά το κουδούνι τρομάζοντας τους ενοίκους, τους εξήγησαν τι ήθελαν και ζήτησαν την άδεια να μπουν στον κήπο τους και να κατέβουν στο ρέμα.

Όταν εμφανίστηκαν ξανά, σέρνοντας ανάμεσά τους κυριολεκτικά ένα ανθρώπινο ράκος που πάλευε να ξεφύγει φοβισμένο, ένιωσαν περισσότερο λύπη παρά ανακούφιση. Ασυνάρτητα λόγια ξέφευγαν από το στόμα του και προσπαθούσε να κρύψει το πρόσωπό του κάτω από τη μασχάλη, μια που τα χέρια του ήταν φυλακισμένα στην αρπάγη των δυνατών μπράτσων των αστυνομικών. Κρατούσε τα μάτια κλειστά και ξεφώνιζε με αγωνία να πάρουν το φως από μπροστά του, τον πονούσε, δεν το άντεχε. Οι κραυγές του ότι «κάποιοι θα του κάνουν κακό, πρέπει να τους ξεφύγει» δεν έδωσαν λογική εξήγηση και οι αστυνομικοί έκαναν αυτό που πίστευαν καλύτερο. Τον οδήγησαν σε νοσοκομείο να συνέλθει, αργότερα θα τον ανέκριναν.

Ο Φάνης και η Κλειώ θα συζητούσαν για μέρες την περίεργη παρουσία του άγνωστου άντρα και οι ερωτήσεις τους στην αστυνομία δε θα ικανοποιούσαν την περιέργειά τους, αφού ούτε οι ίδιοι οι αστυνομικοί δεν ήταν ακόμα σε θέση να του κάνουν ερωτήσεις. Οι ένοικοι του διπλανού σπιτιού κανόνισαν το ίδιο απόγευμα να εγκατασταθεί φράχτης στην άκρη του κήπου τους. Και σε λίγο καιρό έβγαλαν όλοι από την έγνοια τους το μικρό συμβάν που τάραξε τη ρουτίνα τους.

3

Ο άγνωστος άντρας νοσηλευόταν έξι μέρες τώρα στο νοσοκομείο. Τον είχαν πλύνει και είχαν ξυρίσει τα βρόμικα γένια και κουρέψει τα μακριά μαλλιά, αφού καμιά χτένα ή βούρτσα δεν κατάφερε να διαπεράσει το χοντρό στρώμα βρόμας που τα κάλυπτε, ενώ προσπαθούσαν με ορούς να συνεφέρουν τον εξασθετισμένο οργανισμό του. Οι εξετάσεις δεν έδειξαν τίποτε ανησυχητικό, εκτός από μια ελαφρά μόλυνση, που την απέδωσαν στο γλυφό νερό του ρέματος και στα υπολείμματα τροφής ή φρούτων που ίσως να έφαγε από το έδαφος. Επικεντρώθηκαν περισσότερο στο να τον δυναμώσουν και να μπορέσουν να μάθουν το όνομά του. Τα βρόμικα, ξεσκισμένα ρούχα που φορούσε ήταν ακριβής φίρμας, μα αυτό δε σήμαινε κάτι ιδιαίτερο, ίσως να τα είχε περιμαζέψει από τα σκουπίδια, από κάποιον που τα ξεφορτώθηκε. Το ίδιο και τα απομεινάρια των παπουτσιών. Σίγουρα ήταν άστεγος, θα έκαναν αυτό που το καθήκον τους επέβαλλε, να τον περιποιηθούν και να τον στήσουν ξανά στα πόδια του. Από κει και μετά θα αναλάμβανε η αστυνομία.

Όμως οι μέρες περνούσαν και ο άντρας εξακολουθούσε να παραμένει σε κατάσταση σύγχυσης. Το κορμί συνήλθε με τη σωστή και τακτική τροφή, αλλά δεν ήταν σε θέση να

προσφέρει καμιά πληροφορία για το πώς βρέθηκε στο ρέμα ή έστω, το ελάχιστο, να πει το όνομά του. Παρέμενε ένα άγνωστο νούμερο στον κατάλογο των ασθενών.

Μόλις ανέκτησε κάποιες δυνάμεις, άρχισε να φωνάζει και να γίνεται επιθετικός με όσους τον πλησίαζαν.

«Αφήστε με. Δεν έκανα κάτι. Γιατί θέλετε το κακό μου;»

«Δε θέλουμε το κακό σου. Να βοηθήσουμε θέλουμε, νοσοκομείο είναι».

«Όχι, θέλετε το κακό μου. Όλοι. Ο άγγελός μου, πού είσαι; Γιατί με άφησε;»

Τους ξέφυγε με ένα απότομο τίναγμα και προσπάθησε να κρυφτεί κάτω από το κρεβάτι, τραβώντας μαζί του τα σκεπάσματα. Οι δυο άντρες νοσοκόμοι τον τράβηξαν με το ζόρι και προσπάθησαν να τον περιορίσουν, ενώ η αδελφή έτρεξε να βρει γιατρό. Οι φωνές του, τα κλάματα και οι σπασμωδικές, επιθετικές κινήσεις του ανάγκασαν τον γιατρό να τον βάλει σε μονόκλινο προσωρινά, για να μην αναστατώνει τους υπόλοιπους ασθενείς του θαλάμου. Αλλά ούτε εκεί ηρέμησε. Πριν καταφέρουν να τον ακινητοποιήσουν για να μπορέσει ο γιατρός να του κάνει την ηρεμιστική ένεση, ούρλιαζε απελπισμένα να σβήσουν το φως.

«Το φως! Πάρτε το μακριά μου. Πάρτε το φως!»

Ο γιατρός βιάστηκε να τραβήξει τις κουρτίνες και να κλείσει το φως της μέρας απέξω όσο οι νοσοκόμοι τον κρατούσαν και μετά βύθισε την ηρεμιστική ένεση στο μπράτσο του, μιλώντας του καθησυχαστικά. Μόλις έδρασε, έδωσε εντολή να βάλουν προστατευτικά κάγκελα στο κρεβάτι.

«Κρατήστε τις κουρτίνες κλειστές, είναι φανερό ότι έχει

φωτοφοβία προς το παρόν. Μέχρι να μάθουμε τι το προκάλεσε, αφήστε το δωμάτιο στο μισοσκόταδο. Και ενημερώστε με όταν ξυπνήσει. Ίσως μπορέσουμε να μάθουμε ποιος είναι και αν έχει κάποιον δικό του που να νοιάζεται».

Έκλεισαν πίσω τους την πόρτα και προσπάθησαν να ηρεμήσουν τα τεντωμένα από την προσπάθεια να συγκρατήσουν τον επιθετικό ασθενή νεύρα τους και να συγκεντρωθούν στα καθήκοντά τους. Λίγο πριν από το τέλος της βάρδιας τους, σίγουροι ακόμα ότι κοιμόταν από την ηρεμιστική ένεση, θέλησαν να ελέγξουν, καθησυχασμένοι από την απατηλή σιωπή που επικρατούσε στο μονόκλινο. Άνοιξαν την πόρτα και έμειναν άναυδοι. Το κρεβάτι ήταν άδειο!

Έστειλαν να ειδοποιήσουν τον γιατρό και άρχισαν να ψάχνουν τον ασθενή, ρωτώντας και ελέγχοντας ολόκληρο το τμήμα. Δε βρήκαν τίποτα. Ούτε κανείς είχε δει κάποιον να περιφέρεται με τις πιτζάμες του νοσοκομείου ανάμεσά τους. Κοιτάζονταν προβληματισμένοι με κάποιον φόβο όταν έφτασε ο γιατρός και του εξήγησαν βιαστικά τι είχε συμβεί. Μπήκαν στο δωμάτιο και κοίταξαν γύρω τους απορημένοι. Οι κουρτίνες εξακολουθούσαν να παραμένουν κλειστές, πίσω τους τα παράθυρα κλειστά και σφραγισμένα, άλλωστε ποιος θα τολμούσε να βγει από το παράθυρο του τρίτου ορόφου; Και άκουσαν έναν ελαφρύ θόρυβο από την ντουλάπα.

Όταν άνοιξαν προσεκτικά την πόρτα, είδαν τον ασθενή τους στριμωγμένο και όρθιο, με την πλάτη γυρισμένη και το κεφάλι χωμένο στη γωνία των τοιχωμάτων να σιγοκλαίει. Πολύ προσεκτικά, ήρεμα, τον οδήγησαν μέχρι

το κρεβάτι, όπου για δική του ασφάλεια τον έδεσαν εμποδίζοντάς τον να σηκωθεί ή να βλάψει τον εαυτό του. Και όλη την ώρα ο γιατρός του μιλούσε ήρεμα, σιγά, για να μην προκαλέσει κάποια απότομη αντίδρασή του. Μα ο ασθενής φαινόταν χαμένος στη δική του απελπισία και επαναλάμβανε διαρκώς λόγια που το νόημά τους ξέφευγε από τους ανθρώπους που τον συγκρατούσαν.

«Γιατί θέλετε το κακό μου; Όλοι θέλετε να μου κάνετε κακό. Πού είναι ο άγγελός μου; Με πρόσεχε, γιατί έφυγε; Δε θέλω να βγω, θέλω τον άγγελό μου».

«Θα καλέσω ψυχίατρο», ανακοίνωσε ο γιατρός μόλις κατάφεραν να τον οδηγήσουν στο κρεβάτι και να βάλουν τα περιοριστικά λουριά γύρω από τους καρπούς του. «Δεν ανήκει εδώ, εμείς κάναμε ό,τι μπορούσαμε. Είναι θέμα ψυχιάτρου από δω και πέρα».

Ο ανώνυμος ασθενής μεταφέρθηκε σε ψυχιατρείο.

Η απομόνωσή του λόγω συμπεριφοράς, ο περιορισμός ελευθερίας κινήσεων, ο χαμηλός φωτισμός κατά προτροπή του γιατρού μέχρι ο ασθενής να νιώσει άνετα στο άπλετο φως της μέρας και κάποια ηρεμιστικά τον διατηρούσαν σε μια φαινομενικά ήρεμη κατάσταση. Ο ίδιος έμοιαζε να μην ενδιαφέρεται για τίποτα, αποτραβηγμένος σε μια γωνιά μόνιμα, δεχόταν τις παρεμβολές στην απομόνωσή του χωρίς εξάρσεις. Η καθημερινή επαφή με τα ίδια πρόσωπα τον ηρέμησε και του δημιούργησε ένα επιφανειακό αίσθημα ασφάλειας. Τις πρώτες μέρες είχε αντιδράσει έντονα, φωνάζοντας πως δεν ήθελε να βρεθεί «εκεί έξω μόνος του,

χωρίς τον άγγελό του να τον προσέχει», και όταν διαπίστωσαν ότι στην απομόνωση ηρεμούσε, τον άφησαν χωρίς πολλούς ενδοιασμούς. Πρόσεξαν επίσης την έντονη αντίδρασή του σε κάθε καινούργιο πρόσωπο που τον πλησίαζε και ανέθεσαν τη φροντίδα του σε δύο μόνο άτομα.

Όσο περνούσαν οι μέρες και εξοικειώνονταν μαζί του, προσπάθησαν να μάθουν όσο περισσότερα μπορούσαν για τον ασθενή τους. Οι απαντήσεις του στερεότυπες και συγκεκριμένες, μα κάθε φορά έδινε περισσότερες πληροφορίες, που τους έκανε να πιστέψουν ότι πράγματι το μυαλό του ήταν διαταραγμένο. Ζούσε ο ίδιος, στο μυαλό του, έναν εφιάλτη και επέμενε να τον κρατάει μέσα του χωρίς να αποδέχεται τις καθησυχαστικές διαβεβαιώσεις τους ότι τώρα, εδώ που βρισκόταν μαζί τους, όλα θα έφτιαχναν και δεν κινδύνευε από αόρατους, φανταστικούς εχθρούς. Μετέφεραν φυσικά όλες τις πληροφορίες στον γιατρό.

«Έχει ηρεμήσει, δεν είναι πια επιθετικός, γιατρέ. Νομίζω πως νιώθει ασφάλεια με τον εγκλεισμό. Τον βλέπει σαν προστασία».

«Θα συνεχίσουμε λίγες μέρες ακόμα με τα ηρεμιστικά, μειώνοντας τη δόση. Ίσως γίνει πιο ομιλητικός και μάθουμε περισσότερες λεπτομέρειες».

«Να τον βγάλουμε καθόλου έξω από την απομόνωση, να συναντήσει άλλους τροφίμους;»

«Όχι ακόμα. Ας δούμε πώς αντιδρά χωρίς τα ηρεμιστικά πρώτα».

Τρεις βδομάδες μετά, εφησυχασμένοι από την παθητική στάση του ασθενή χωρίς φάρμακα, επιχείρησαν να τον συνοδεύσουν έξω από την ασφάλεια του κλειστού δωμα-

τίου στον διάδρομο. Τους ακολούθησε πειθήνια, με ασταθή από την ακινησία βήματα, μα μόλις αντίκρισε τον μακρύ διάδρομο και είδε φιγούρες να κινούνται, αντέδρασε με πανικό. Τον οδήγησαν πάλι πίσω, σέρνοντάς τον σχεδόν και μόλις η πόρτα έκλεισε πίσω τους, κατέρρευσε στη γωνία παραδομένος.

«Δε θέλω έξω, δε θέλω να βγω», επαναλάμβανε με τον τρόπο στα μάτια. Δεν το αποτόλμησαν ξανά. Ήταν ολοφάνερο ότι ένιωθε ασφάλεια μέσα στους τέσσερις τοίχους που τον περιέβαλλαν. Τώρα πια δεχόταν και το φως με μεγαλύτερη άνεση, χωρίς να κλείνει τα μάτια. Το ψηλό παράθυρο δεν τον φόβιζε πια όταν το φως της μέρας εισέβαλλε ορμητικά και οι αχτίδες του ήλιου δεν τον τρόμαζαν. Το γαλάζιο του ουρανού τον συντρόφευε και τον ενημέρωνε για την αλλαγή της μέρας σε νύχτα, της ξαστεριάς σε συννεφιά.

Δυνάμωνε μέρα με τη μέρα. Άρχισε να κινείται μόνος του και να βηματίζει μέσα στο δωμάτιο, πολλές φορές τον άκουγαν να μιλάει, σαν να συζητούσε με κάποιον αόρατο ακροατή. Προσπάθησαν να ξεχωρίσουν κουβέντες, μα μόλις η πόρτα άνοιγε και έμπαιναν στον δικό του χώρο, έκλεινε ερμητικά το στόμα. Όμως παρέμενε ήσυχος.

Τον μετέφεραν σε θάλαμο με άλλους τρεις. Η αντίδρασή του έντονη με το που τους είδε. Ο φόβος ξαναγύρισε, έγινε επιθετικός. Μα στο δημόσιο ψυχιατρείο δεν υπήρχε η πολυτέλεια να μένει κάποιος σε μονόκλινο, ήταν λύση μόνο βραχείας παραμονής. Όταν διαπίστωσαν ότι γινόταν επικίνδυνος για τους τροφίμους του θαλάμου, δεν μπόρεσαν στον κόπο να ελέγξουν ότι ο φόβος του ήταν η αιτία, απλώς

τον έδεσαν και τον άφησαν να αντιμετωπίσει τους δαίμονες του μόνος. Και φυσικά, αφού δεν μπορούσε να κινηθεί ελεύθερα, αποτραβιόταν στη γωνία και κούρνιαζε σχεδόν κάτω από το σιδερένιο κρεβάτι. Ηρεμούσε μόνο όταν οι άλλοι τρεις ασθενείς έβγαιναν είτε για αυλισμό είτε για τον χώρο εργοθεραπείας. Σιγά και επίπονα συνήθισε την παρουσία τους και άρχισε πάλι τις κρυφές συνομιλίες με τον εαυτό του.

Πέρασαν σχεδόν τρεις μήνες, τον έναν λάμβανε την πιο απαραίτητη φαρμακευτική αγωγή. Εξακολουθούσε να είναι ήσυχος, χωρίς εξάρσεις, μόνο με τον φανταστικό συνομιλητή του. Μα σαν προσπάθησαν άλλες δυο φορές να τον βγάλουν από το δωμάτιο και παρόλο που έκανε κάποια δειλά βήματα μαζί τους, γρήγορα αντέδρασε σαν είδε μαζεμένους αρκετούς στο βάθος του διαδρόμου. Δεν ήθελε ανθρώπινη παρουσία, ούτε από απόσταση, τον κυρίευε ο τρόμος. Σταμάτησαν να το επιχειρούν, είχαν τόσα άλλα να κάνουν.

Το μυαλό καθάρισε σιγά-σιγά, οι μοναχικές συζητήσεις με τον εαυτό του ξέθαψαν αναμνήσεις, συγκεκριμένες και θολές, αλλά επέμεινε στο να τις φέρνει στον νου ξανά και ξανά, ρωτώντας τον αθέατο συνομιλητή του και επιμένοντας σε απαντήσεις που έδινε ο ίδιος.

Και ξαφνικά, μια μέρα, τα πέπλα σκίστηκαν και όσα πάσκιζαν να βγουν ξεχύθηκαν ορμητικά και κατέκλυσαν τον νου. Οι ομίχλες αναταράχτηκαν, άρχισαν να στριφογυρίζουν ξέφρενα, να παίρνουν αλλόκοτα σχήματα, μέχρι που κάτι σαν αστραπή τις διαπέρασε, τις ξέσκισε, τις κουρέλιασε και παραμερίστηκαν, αφήνοντας τις μνήμες να ξεχυ-

θούν σαν πυρωμένη λάβα και να κατακλύσουν κάθε γωνιά, κάθε πτυχή του εγκεφάλου του. Ούρλιαξε απελπισμένα με την ορμή τους, ο πόνος στο μυαλό διαπεραστικός. Τον χτύπησε σαν ηλεκτρική εκκένωση, παραλύοντας κάθε μόριο του κορμιού. Τον σώριασε σαν δέντρο που ο κεραυνός άδειασε πάνω του όλη τη δύναμη της φύσης. Κατέρρευσε, αδύναμος να αντιδράσει, ο πόνος στο μυαλό ασύλληπτος. Τα δάκρυα πλημμύρισαν τα μάτια ασυγκράτητα και έμεινε ασάλευτος, ανίκανος να κινηθεί, μέχρι να καταλαγιάσει ο πόνος.

Ώρες μετά, εξαντλημένος, στραγγισμένος από κάθε δύναμη σωματική, προσπάθησε να καταλάβει πού βρισκόταν. Να βάλει σε μια σειρά όσα κατέκλυσαν τον νου, να βρει εξήγηση, λόγο. Να βρει διέξοδο.

Ήταν τόσα ακόμα που δεν καταλάβαινε! Και μερικά που δεν μπορούσε να εξηγήσει.

Κοίταξε τον ουρανό από το ψηλό παράθυρο. Σκοτεινός. Μα πότε έπεσε η νύχτα; Τέντωσε τα αυτιά να πιάσει θορύβους, τίποτα. Ησυχία βασίλευε. Μα πού βρισκόταν; Ήταν νοσοκομείο, σίγουρα, το ήξερε από τις άσπρες ποδιές που φορούσαν αυτοί οι δυο που έρχονταν και τον φρόντιζαν, όμως τι νοσοκομείο ή κλινική είχε το παράθυρο τόσο ψηλά στον τοίχο; Και τόσο γυμνό το δωμάτιο; Ούτε έναν νιπτήρα, μια κουρτίνα, μια καρέκλα, ούτε καν κουδούνι να καλέσει κάποιον!

Μήπως ήταν φυλακή; Αποκλείεται! Αυτοί οι δυο που έρχονταν κάθε μέρα με το φαγητό, που τον έπλεναν και τον περιποιούνταν φορούσαν άσπρες ποδιές, δεν ήταν φύλακες, ήταν νοσοκόμοι. Και αυτοί οι τρεις που μπαινόβγαι-

ναν στον χώρο του είχαν τα δικά τους κρεβάτια και χάνονταν όλη τη μέρα με τις ώρες, ελεύθεροι να κυκλοφορούν. Τώρα κοιμούνταν δίπλα του ροχαλίζοντας και φωνάζοντας στον ύπνο τους. Ποια φυλακή έχει τόση ελευθερία κινήσεων; Και άλλωστε, γιατί να τον κλείσουν φυλακή; Δεν είχε κάνει τίποτα παράνομο. Όχι αυτός.

Αποφάσισε να περιμένει το ξημέρωμα, και να ήθελε, δεν μπορούσε τώρα να καλέσει κάποιον. Και θα έβαζε μέχρι τότε σε μια τάξη όσα πλημμύρισαν τον νου.

Ελεύθερος! Ύστερα από τρία χρόνια εγκλεισμού σε ψυχιατρείο. Η τιμωρία της γυναίκας του για την υπεξίαρεση της περιουσίας της, την προδοσία του.

Με την καρδιά γεμάτη μίσος, απογυμνωμένος από καθετί που είχε με αγώνες κερδίσει —καριέρα, υπόληψη, όνομα—, σκοπός του πια είναι να την πληγώσει και μαζί όσους τη βοήθησαν να τον εξευτελίσει. Απομονωμένος στο πατρικό του στο χωριό, ζει με αυτόν τον στόχο στην ψυχή. Αθώοι άνθρωποι, φίλοι της Μαριλένας Νέβα, πληρώνουν ακριβά την εμμονή του, μέχρι να φτάσει η ώρα για τη δική της σκληρή τιμωρία.

Και ξαφνικά, στην ερημιά της ζωής του Αντώνη Γαβριελάτου εισβάλλει δυναμικά και επιβάλλει την παρουσία της μια γυναίκα: η δική της ιστορία θα του δείξει τις πληγές της εξαπάτησης από την πλευρά του θύματος. Τις πληγές που ο ίδιος προκάλεσε στη Μαριλένα.

Όμως αυτός έχει ήδη ετοιμάσει την τιμωρία της!

Εξήντα βήματα τον χωρίζουν από την εκδίκησή του. Τρία χρόνια εξευτελισμού και ταπείνωσης, μίσος που σιγότρωγε την ψυχή του, θα βρει ρωγμή να τα διαπεράσει η αληθινή αγάπη, που χωρίς να το καταλάβει τρύπωσε στην καρδιά του;

Ή θα καλύψει αυτά τα εξήντα βήματα; Και με ποιο κόστος;

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-2907-6

9 786180 129076

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 20474

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η